ספר הקנה — סוד ה' דברים הפוסלים בשחיטה

סוד ה' דברים הפוסלים בשחיטה.

ואלו הם דברים המפסידים שהיי"ה דרס"ה חלד"ה הגרמ"ה עיקו"ר, ופגימה ועיקור חדא מלתא הוא, שהיי"ה דע לך כי בהיות ישראל מליאים בעוונות ובחטאים אז מסתתר בסוד הבינה וכל הנמצאים נידונים ע"פ הדינים הראויים לכל א' בב"ד של מעלה, ואם ישראלים מלאים במצות מתברכים כי אז יופיע הכתר ויתגלה וכל הדינים מתנצחים ואין שם דין וקטרוג אלא הכל ברחמים, וסוד וחנותי את אשר אחון ורחמתי את אשר ארחם אז נאמר אל מלך יושב על כסא רחמים כי מלת אל הוא ראשית המחשבה שאין סוף לבריאת עולם, ועליה אמר דוד הללו אל בקדשו וכן אמר אברהם בשם ה' אל עולם חשבון א"ל שלשים ואחד שבילים שבהם נמשכים כל מיני אצילות והמשכה לספירות, ובעבור שאל הוא תקיף ברחמים לכן הוא מנצח כל דינין ומקטרגין ואין דבר עומד לפניו.

ודע בני שהל"א שבילים כולם באים בכנ"י ומשם מתחלקים לכל אשר תחתיהם ולמטה בכנ"י עומדים חמשה משחיתים והם חרו"ן א"ף חימ"ה קצ"ף משחי"ת, וכאשר יסתתר כ"ע בבינה אז כל הדינין מנצחין, וכשיבא אצילות השפע וההמשכה לצאת מכנ"י אשר בא אליה מל"א שבילים אז החמשה משחיתים חיצונים אחד מעכב ומשהה ואינו מניחו לרדת, וא' דורס, וא' מחשיך בהרי חושך ואפילה, וא' מכריע הכרע להפסיק מג' רוחניות תוקף הרחמים להעשות דין, וא' מבקש בדינו להסתתר דרך הרחמנות בבינה ושם יעקר וישאיר לקיים שועלים קטנים מחבלים כרמים, וע"כ אמר קב"ה שלא לעשות בדין ב"ח שום דין ופעולה אשר תהיה דוגמא מהפעולות המשחיתים האלו וא"כ אם התחיל לשחוט ונלאה והגביה ידו או אפי' לא הגביה ידו רק שאינו מוליך ומביא באמת פיגלו, ושיעור השהייה שיעור שחיטה כמותה, כי דין בדין משערין ואין צריך כדי הגבהה והרבצה א"כ גסה לגסה ודקה לדקה ועוף לעוף ודוקא כדי שחיטה, ובעי רבה שהיות מהו שיצטרפו וכוונתו בשלמא שיעור שהייה במקום א' והוה ליה דוגמת פעולת המעכב והמשהה וודאי חבל ופיגל, אלא שחט מעט ושהה מעט ושחט מעט ושהה מעט ושחט מעט סוף סוף צירוף הוי שיעור שהייה אבל במקום א' לא, מאי ניזיל בתר הצירוף וכבר נעשה הפועל או נאמר הואיל ודברים באים אהדדי שהייה הדר שחיטה א"כ נצח השחיטה ואין לחוש ונשאר בתיק"ו, והאמת בהיות הפעולה בתוך השחיטה בשלימות פיגול, ושב רב הונא ושאל שהייה במיעוט סימנים מהו ונשאר בתיק"ו, וצריכין אנו לדעת אי הבינו שאלתו אם לא ודאי נראה שהבינו מדלא אמר ה"ד שכן דרכה בכ"מ לומר ה"ד וכאן אמרו מיד תיק"ו ודאי הבינו, וא"כ דהכי הוא למה לא השיבו אלא חתמו סתמא א"כ הבאים אחריהם בדבר חתום למה נשאו ונתנו אלא וודאי כל דבריהם הבל, וכוונת הענין הוא דרב הונא בעיית רבא שאל והכי אמר מאחר ששהייה מועטת אינה מתבטלת אבל היא יורדת ורודפת אחר חברתה להצטרף עתה א"כ יש לה ממש א"כ שהה במיעוט הסימנים מהו ל"ש בשליש ראשון ל"ש בשליש אמצעי ל"ש בשליש אחרון אם הגביה ידו ושהה שיעור כדי שחיטת מיעוט הסימנים מהו הואיל והדין לא היה בשיעור שהוא כדי שחיטה שלימה א"כ לא מעלה ולא מוריד או נאמר כשם ששהייה מועטת אינה מתבטלת ורב הונא בעייתו בכ"ף כמיעוט ובעבור שהכ"ף עם הב' מתחלף בענין אי"ק בכ"ר החליפוהו בבי"ת ואמרו במיעוט בבי"ת והוא לא עלה בדעתו א"ל כמיעוט בכף והבינו וחשבו שהוא ספק, שהרי ר' יוסי אמר כדי שיגביהנה וירביצנה וישחוט ולא פירש אי שחיטה שלימה אי שחיטה כל דהוא, ונראה דאפילו שחיטה כל דהוא שחיטה קרינן ביה אלא שהוא שחיטה פסולה, אלא שלא ידענו וכדי שישחוט כמה הוא, אי שחיטה שלימה או שחיטה במיעוט סימנין ולכן נשאר בתיק"ו כדברי ר' יוסי במלת וכדי שישחוט.

דרס"ה כגון שחתך הסימנים בלא הולכה ובלא הובאה שחיטתו פסולה משום דבעינן הולכה מחץ שחוט ח"ץ אותיות צ"ח דודי צח, וזה הנשחט נגרש מזה המקום והלך בזהב ועתה הוא בא ממקום הזהב ובא בצח ע"כ צריך שניהם הולכה והובאה ולכן נסמכו בחץ שחוט לשונה זהב שחוט לשונם, ודין הדרסה כדין השהייה שבכ"מ שדרס בין בשליש א' בין בשליש ב' בין בשליש האחרון פיגול וכאן מעט וכאן מעט מצטרף.

חלד"ה צריך שלא יהא סכין מכוסה כלל ואע"פ שעושה שחיטה מעליא אם הסכין מכוסה שחיטתו פסולה בעבור שהוא פועל המחבל השלישי המכסה ע"י הרי חשך ולכן אפי' שהיה שוחט באמצע הסכין וראש הסכין מכוסה פיגול דהוה ליה פועל המחבל בדבר ששוחט, ולכן יזהר לתקן השער שלא יכסה אפי' ראש הסכין וכן בנוצות העוף, אוי ואוי להטבחים הגדולים חוטאים ומחטיאים שרוב סכינם מכוסה ואצ"ל דראשי הסכין דוודאי לא ונבילה היא הלכה למשה מסיני, ואין להביא ראיה ממליקה דהתם עביד חלדה בראש צפרניו, בעי רב פפא החליד במיעוט סימנים מהו תיק"ו, וגם בזה לא הוצרכו לומר ה"ד כי בוודאי הבינו מיד שאלתו והכי אמר שחט רוב סימן שלא בחלדה ונשאר המיעוט שלם ושם הסכין תחת אותו המיעוט ושחט הסימן השני והמיעוט הסימן מכסה הסכין מהו ונשאר בתיק"ו, בעבור שאמר ר' יהודה משמיה דרב החליד תחת העור כשירה משום דאינה בתורת שחיטה ואינו מעכב, והאי מיעוט סימן שאינו שחוט אינו מעכב או נאמר הואיל ולכתחילה מעכב עביד חלדה ונשאר בתיק"ו לדברי רב, א"ל ר' יש לדייק בגרסתם דא"כ יאמר החליד תחת סימן אלא הכא פירושו שחט תרי רובין והחליד במיעוט הנשאר מהו, כלומר לית דין ולית דיין בההוא חלדה או נאמר מ"מ פסול עביד בסימנים תיק"ו, ולכן דע ל"ש בשליש א' ול"ש בשליש אמצעי או בשליש אחרון ול"ש תחת מטלית או צמר ל"ש שאין כל הסכין מכוסה אלא אפי' חוטמו של סכין מכוסה פיגול הוא לא ירצה.

הגרמ"ה הוא ששוחט למעלה מחיטי ולמטה בקנה עד ראש כנף הריאה התחתונה שהיא עליונה באונה התחתונה וזה כשתפשוט צווארה שלא תאנוס, ואם שחט למטה או למעלה נקרא הגרמה ואם שחט ב' שלישים והגרים שליש האחרון או הגרים שליש ושחט ב' שלישים פיגול מ"מ, ודע כי מקום השחיטה למטה בווושט עד מקום שמשעיר ומתחיל להיות פרצים פרצים בכרם ועד ולא עד בכלל.

עיקו"ר הוא שנעקרו הסימנים קודם שחיטה ממקום חיבורן בלחי ול"ש וושט לבדו או קנה לבדו פיגול, והוא שאין רובו מחובר בלחי אבל אם היה רובו מחובר בלחי יש לך להבין שהוא כשר, וכל ספק בשחיטה הכל אסור, וושט שניקב בכ"מ פיגול, קנה שניקב עד חציו כשר, חוץ למטה שדינו כדין הריאה ונקובתו במשהו, ודע שאם שחט בב' או בג' מקומות והוא שלא בעיגול א' ובשווי אחד וכולו אינו בהיקף א' צדקו דברי שמואל דאוסר, ולא כבר מתיא דמתיר כי לא שייך דבר זה רק כששחט כל החתוכין בטבעת א' סביב סביב וכן בווושט כאן מעט וכאן מעט בהיקפו סביב ואם תצרפם הוה להו רוב כשר, וכן שחיטה העשויה כקולמו וכמסרק כשירה דלית בהו מדברים המפגלים.

ודע בני שכל הספיקות תרחיקם מעליך כעין דמיא לסאסאה והולך והביא כל היום דהוי כחונק ורז"ל היו בקיאין בכל אלה וגם היו בקיאין להקיף ולדמות ואנן לא בקיאינן ודע שתלמוד חז"ל נוטה לכאן ולכאן והכל מצד הגלות שלא יבואו לחלל הכל אבל דור המדבר ובא"י במלכותם החמירו כחוט השערה ולא הניחו מקום לכחות הטומאה כלל ע"כ קודם חטאם בכ"מ שהלכו שהצליחו כי ענן ה' עמהם:

עיין לעיל בהלכות טומאה וטהרה ומה שחסר זה גילה זה ושם תמצא ג"כ הציור:

מחנות חיצוניות המטילים מום בקדשים על ידי עונות ישראל.

ל"ה שרים מימין תובעין דין בישראל לעולם מחנות של ל"ה שרים רבות מאוד מחנות מצרים וסיעתו ותחתיהם מחנות רבות מאוד וכ"א יש לו כח בשם המושל עליו:

מחנות הסמא"ל הלוחם להטיל מום בקדשים ע"י עון ישראל כענין אלהיהם על אלו שונא זימה:

ל"ה שרים כחות הטומאה השמאלי והם סמאל ותניני עור ולילית מלכות הרשעה ואחריתה עדי אובד י' קליפות מפסיקין בשם ה' כי אמילם: